

Umilintă

Andone Georgeta

Se opri din mers Ileana,
Lângă poarta cea înaltă,
Și-ntrebându-se de toate,
Începu încet să bată.

Înăuntru, într-o curte
Mare cât o zi de vară,
Cu piscină și acareturi,
Și cu trei mașini la scară,
Stă "nea Gigi" om cu stare,
Cu bani mulți și burtă mare.

Și din dos de poarta-naltă,
Stă Ileana și gândește:
"Poate domnul Gigi astăzi,
Cu un ban mă miluiește.
Vreau să pot să-mi duc copilul,
La un doctor să mi-l vază,
De trei zile nu mânâncă
Și stau toată noaptea trează."

"O să-i spun că o să-i lucru,
Și la câmp și la grădină.
Vreo trei zile, chiar și patru,
Sau chiar poate o săptămână."
Tot gândind așa Ileana,
Bate-n poartă cu putere.
Dar din casă domnul Gigi
Începu la ea să zbiere:

-Cum de îndrăznești să-mi tulburi,
Somnul meu atât de dulce?!
De vrei bani, sau alte alea,
N-am, așa că du-te, du-te!
Și să nu-ndrăznești vreodată,
Somnul a-mi mai tulbura,
Că pun câinii să te rupă!
Pleacă, du-te-n lumea ta!

Auzind acestea zise,
Pleacă capul suspinând,
Iar din ochii ei albastri,
Îi cad lacrimi pe pământ.

Și cu fruntea sus la ceruri,
Se tot roagă și suspină:
"Doamne! Fă ca-n viața asta,
Să mai am și eu lumină,
Și să pot să-mi văd copilul,
Sănătos, și în puteri.
Ca să nu mai fiu silită,
Să cer milă la boieri."